

ČAJ

Pro chvíle pohody

ZÁŘÍ 2010

Časopis Autorů Jičínska

JENOM SEDMIKRÁSKU

Má dobrá žena
často říká že
na hřbitov
se růže nosí
už jen pro hrobníka

Teď raděj každé ráno
malou sedmikrásku
ať v chudých soustech života
si vychutnám
tvou lásku

Teď raděj bodlák
v prasklé nádobě
než potom krásnou
růži na hrobě

Josef Jindra

48

Vážení čtenáři,

v zářijovém ČAJi se nám jako host představuje mladá autorka Veronika Borková, která žije nedaleko Olomouce. Měli jsme ji možnost poznat na letošním vyhlášení Řehečské slepice, kde získala čestné uznání, ale již v loňském roce získala ocenění Řehečské kuře pro mladé autory či autorky. V ČAJi najdete právě její oceněnou povídku, ale i další ukázkou jejího talentu v nové povídce Měsíc.

Domácí jičínské autory zastupuje trojice oceněných na letošní literární soutěži v rámci Knižního veletrhu v Lysé nad Labem. Mimochodem LiS tam „zazářil“ a Bohumír Procházka získal první cenu. Další dva, Jindra a Franc, si odnesli také ceny. Tématem letošního ročníku byla Květina, takže se můžete přesvědčit, jak se s ním zmiňovaná trojice vypořádala. A ještě jsem přibalil něco navíc (viz moje povídka Fotky z prázdnin, to jen, abyste věděli, že skončily).
Václav

OBSAH ČÍSLA:

Veronika BORKOVÁ

- Měsíc (3 - 7)

- Pan Aá a jeho okurka (8 – 11)

Bohumír PROCHÁZKA

- Květina (11 – 12)

Václav FRANC

- O květinách (13)

- Fotky z prázdnin (15 –16)

Josef JINDRA

- Chvála hlíny (14 - 15)

- Jenom sedmikrásku (12)

HOST ČAJE:

Jmenuji se **Veronika Borková**, narodila jsem se v roce 1992 v malé vesnici – v Olomouci. Nyní bydlím v ještě menší vesničce v Horce nad Moravou. Mé literární úspěchy jsou úzce spjaty se soutěží Řehečská slepice. V roce 2009 jsem získala cenu pro mladé autory, o rok později to bylo čestné uznání. Další literární úspěchy jsou pravděpodobně jedničky ze slohových prací ve škole ☺. Co se týče mého životního stylu - nesnáším nudu, takže mám spoustu koníčků, kterým se snažím věnovat (od psaní, přes zpěv, lukostřelbu či tanec až k fotografování). V životě se snažím být optimistou, a proto valnou většinu věcí beru s humorem.

ČAJ pro chvíle pohody

č.48 , září 2010, ročník IX

Vydáno 5. září 2010 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

MĚSÍC

Veronika BORKOVÁ

Na každém správném Měsíci by měla být spousta prachu, sem tam nějaký ten šutr, minimálně jedna stopa od velkých bot (od padesátky výš) a vlaječka.

Toto všechno byste na Měsíci Mu našli. Ovšem bylo tam ještě něco navíc. Například tam žili obyvatelé. Jestli si je představujete jako zelené příšerky, tak jste úplně mimo. Byli to naprosto normální tvorové, nanejvýš tak s ocasem, tykadlem a kopytem. Kraj, ve kterém žili, byl velmi bohatý. Každý obyvatel vlastnil minimálně jeden palác, plný, od sklepa až po půdní prostory, platinou a niklem. Každý si mohl dovolit kosmickou loď s plnou výbavou (klimatizace a samozapalovač byly sice nadstandard, tedy za příplatek, přesto si je mohli dovolit všichni), dva parfémy z tajemných rudých masožravých květů a jeden pořádný, tabákem nasáklý doutník.

Planeta Afo ležela až za známým Měsícem Mu, měsíce a měsíce dnů daleko, směrem na jih. Očekávalo by se tedy, že tu bude neúnosné teplo. Opak byl ale pravdou, protože kolem Afa plul studený tenisový proud.

Každé ráno mohli obyvatelé planety Afo pozorovat Mu, který velmi hlučně plul po nebi. Všichni Afani se ráno co ráno koukali na oblohu a pozorovali neonové nápisy, krásně oblečené stvůřičky a cukrárnu pana Difiho, která byla z planety vidět nejlépe. Afané sice měli dobré politické, ekonomické i sociální vztahy s Mumany, ovšem nikdy se na tento měsíc žádný Afan nedostal. Zkoušeli to slavní hrdinové, takoví ti tarzani s všemožnými, někdy až nadpřirozenými, schopnostmi, ovšem na Mu se jim jen vysmáli. Například když tarzan Indiana Hores vytáhl laso a roztočil ho, okamžitě byl zasáhnut létajícím hadem. Hores sice schopnosti i předpoklady měl, ovšem zde se projevilo to, že školu vyloženě flákal, když nevěděl, že na Mu jsou létající hadi. A takové příklady bychom mohli uvést ještě alespoň dva.

Paní Há, zabalená do tří dek a pořádné oboustranné kožešiny, zrovna seděla na sedačce ve své zahrádce, popíjela kafe (avšak občas si cucla i z nějaké lahvičky s pochybným obsahem) a snažila se kochat okolím. Všechno bylo bílé, něco víc bílé, něco míň bílé, ale všechno bílé. Ach, jak nesnášela tu bílou zimu, která už rozčilovala snad všechny na planetě. V takových chvílích vždy došla k jedinému viníkovi, který může za všechna její trápení. Ten pitomý měsíc Mu, který zastíňuje celou planetu a ještě k tomu tak hlučně pluje po nebi. Padání vloček ji už dávno přestalo přivádět k extázi a jediné, co mohla dělat, bylo to, že nadávala. Navíc jí hlavou stále probíhala nezodpovězená Velká Otázka: Je centrem soustavy obyčejná žárovka či snad úsporná zářivka? Odpověď znali pravděpodobně jen Mumani.

Pan Fifi pil zrovna koktejl a lenošil. Jediné, co nesnášel, bylo kafe. Už jen při tom slově mu vyskočila vyrážka nad levým kopytem. On vlastně nejlépe věděl ONU odpověď. Byla tam žárovka. Stará žárovka, která měla brzy prasknout. Každé ráno ji zapínal a úderem jedenácté ji vypínal (někdy to měl posunuté, když den předtím požil silný halucinogen). Mumani dokonce přijali i bezpečnostní opatření a žárovku zapínali ráno až úderem desáté ranní a poslali pana Fifiho na speciální školení, i tak ale nemohli zabránit opotřebení. Ted' se jen každý bál, až uslyší ránu a dojde na velkou výměnu žárovky za zářivku.

Jako každé sudé pondělí v lichém měsíci, když den předtím nepršelo, tak i ted' se sešli Afani na schůzi v jednom velkém iglú. Schůze zde nebyly moc často (kvůli výše zmíněným podmínkám), avšak když už se nějaký takový sněm pořádal, stálo to zato. Dnes byla na programu zahraniční politika, oprava příletové dráhy pro kosmické lodi a příprava na oslavu

třetích narozenin paní Há. Vše probíhalo hladce, až než se došlo k poslednímu kroku. Znáte to, spousta nereálných nápadů, křičíte přes sebe a jste hrozně naštvaní, když se dostatečně neocení právě váš nápad.

„Tak dost, ticho v iglú síni,“ křičel prezident Á a bujaře klepal ledovým kladívkem do řečnického stolku. Síň se rázem uklidnila, každý jen spolkl svůj nápad a čekal, co se bude dít dál.

„My jsme s naším výborem samozřejmě už nad touto oslavou přemýšleli,“ začal prezident, „letos jsme si říkali, že by bylo dobré, kdyby tato oslava sloužila k...no, jak to říct...zkrátka k veřejnému zájmu. Napadla nás taková až možná šílená myšlenka. Jelikož se paní Há dožila tak vysokého věku, chtěli bychom pro ni opravdu nějakou senzaci; něco, co ještě nikdo z nás nezažil. Prostě a jednoduše bychom rádi tuto oslavu uspořádali na měsíci Mu.“

„To je šílené,“ začalo se ozývat z různých rohů kulaté síně, „to nikdy nemůže vyjít. Náš prezident se asi pomátl, chudák jedna bláznivá.“

Prezident Á znovu razantně poklepal kladívkem do stolu (možná až moc razantně – rozbilo se mu jak kladívko, tak řečnický stůl).

„Ta oslava by nebyla jen tak ledajaká. Každý přece toužíme se alespoň jednou podívat na Mu, něco si nakrást a zodpovědět si onu Velkou Otázku, která nás všechny tak zajímá. Víím, že Mumani nás tam nechtějí, ale myslím si, že by to tentokrát mohlo vyjít. Jsou teďka tak celkově – ekonomicky, politicky i společensky – tak trochu na dně. V celkovém hodnocení všech vesmírných životaschopných těles naší soustavy byli dokonce o dvě místa pod námi. Nejsou na tom prostě dobře, a toho bychom mohli využít. Nic víc a nic míň.“

Ze všech koutů se začaly ozývat nejrůznější reakce – od nadšeného juchachachá, až po znuděné zabručení. Po chvíli ale všichni začali řešit, jak by se tento nápad měl provést, aby vše vyšlo, co si oblečou na sebe, až budou na Mu, a všemožné i nemožné další organizační věci. Prezident Á už neměl čím na co klepat, tak tu jen tak bezmocně stál, klepal si na čelo. Teprve když měl v čele vydloubnutý dolík, si ho ostatní všimli a utišili se.

„Provedeme to takto,“ vysvětloval prezident, „napíšeme jim dopis, vysvětlíme jim, o jaké životní jubileum jde. Samozřejmě o krádeži a tak podobně se zmiňovat zatím nebudeme. Ještě bychom je vyděsili. Poprosíme je a nenápadně poukážeme na jejich špatnou situaci, nabídneme jim nějakou symbolickou sumu a budeme doufat, že odpoví kladně. Kdo s tímto souhlasí?... Nechce se mi to počítat, takže asi všichni, no zhruba tak většina...prostě...schváleno.“

Prezident Á si ťukl do svého dutého čela, což značilo jediné. Návrh byl schválen. Teď se všichni Afani přemístili do vedlejší místnosti, ve které byl přístroj na komunikaci s jinými vesmírnými tělesy. Rychle vymysleli dopis, vyťukali ho do přístroje a zmáčkli tlačítko „odeslat“. Dopis, jak procházel přístrojem, tak se zabalil do obálky, v druhé fázi byl do něj stříknut magický parfém, a pak byl pomocí drátu poslán až na Měsíc Mu.

Když přišla na úřad Měsíce Mu zpráva z planety Afo, úředník Gifi se pořádně lekl. Bolestivě se kousl do kopyta, zavyl a nářečím něco zanadával. Pak si přičichl k obálce a zůstal stát jako omámený. Ta krásná vůně a jak k sobě barevně ladí ta obálka se známku. Pak si ale všiml odesílatele.

„Co zas chtějí?“ ptal se sám sebe a rozbalil onu obálku. Rychle ji přečetl, a pak jak poblázněný vyběhl na přeplněnou ulici.

Snažil se běžet, jak nejrychleji to dokázal, všemožnými zkratkami, jen aby už konečně byl v paláci jejich vrchního.

Jakmile si vrchní přečetl dopis, nechal okamžitě svolat RMM (Rada Měsíce Mu). Na této schůzi seznámil všechny členy rady s aktuální situací.

„Ti Afani jsou ale blázni. Jak si vůbec můžou myslet, že bychom něco takového dovolili? Absurdní. Naprosto absurdní,“ řekl Hifi – člen Rady Měsíce Mu a všichni ostatní jen souhlasně pokývali hlavou.

Po několika hodinách takovýchto stížností se ke slovu dostal konečně i vrchní: „Vůbec si nemyslím, že to je špatný nápad.“

Tato slova překvapila radní natolik, až jim oči vypadávaly z důlku, a kdyby je nezachytily silné pružiny, docela určitě by vypadly.

„Víte přece, že si teď nevedeme moc dobře; přišla doba krize a my si nemůžeme moc vyskakovat. Proto jsem já, vrchní, přichystal plán. Uděláme to, oč nás žádají. Ať tu tedy mají to jejich oslavičku. Naše jediná podmínka bude taková, že na tu narozeninovou párty budou pozváni dva naši agenti, kteří zajistí hladký průběh akce. No a my, zatímco Afani budou u nás pařit, se trošku projedeme na jejich planetku, vezmeme si od nich pár věcíček a hned je zase přeskočíme v celkovém hodnocení životaschopných těles naší soustavy. Oni si to neuvědomují, ale vlastně nám velice pomůžou.“

Celá Rada nyní stála na kopytech a tleskala vrchnímu. Jeho návrh byl okamžitě bez jakéhokoliv hlasování schválen a úředník Gifi šel zpět napsat kladnou odpověď.

„Všechno připraveno?“ zeptal se prezident Á všech Afanů v onen den D (den D je Den, kdy Afané poprvé letí na Mu.)

„Ano,“ odpověděli všichni jednohlasně.

„Co to tu táhnete v té kosmolodi?“ ptal se prezident ještě před vzletem občanky Cé.

„Dárek pro Há.“

„Proč?“

„Má narozeniny. Jedeme na Mu to oslavit.“

„Tak v první řadě tam jedeme ukrást co nejvíce věcí, takže zbytečnosti nechte tady. ... No tak si pohněte. Všichni už sedí v kosmolodích. Deset, devět, osm, se...“

Všechny kosmolodě vzlétly a poprvé byl jejich cíl Měsíc Mu.

„Vše připraveno? Kde jsou ti dva agenti?“ ptal se vrchní.

„Já jsem agent 006 a to je můj kolega agent 008.“

„Jakoby jednomu něco chybělo a druhému něco přebývalo. Ale tak dobře. Víte oba, co máte dělat?“

„Ano, pane.“

„Říkejte mi neformálně pane vrchní.“

„Ano, pane vrchní.“

„Dobře. A vy jste připravení na historický let?“ otočil se k ostatním.

„Jistě, pane vrchní.“

„Výborně, počkáme až sem Afani přiletí, a pak okamžitě poletíme na tu jejich planetu. Sraz si tu dáme za dvacet sekund. Všechno jasné?“

„Ano, pane vrchní.“

Přesně za dvacet sekund Afané poprvé přistáli na Měsíci Mu. Hned se k nim přidali dva agenti a zavedli Afany do cukrárny pana Difího, kde měla probíhat oslava. Afani nebyli z těch dvou moc nadšení, protože se chtěli na Mu okamžitě porozhlédnout po hodnotných věcech, které by se daly snadno ukrást. Nedalo se ale nic dělat. Museli jít do cukrárny a nějak se těch kopýtnatců zbavit.

Po formálním přání a zazpívání třiceti osmi slok národní narozeninové písně *Živigjó* se všichni konečně usadili a začali se ládovat všemožnými dobrotami. Už se pomalu vzdávali naděje, že si z Měsíce Mu odnesou nějaký ten suvenýr z platiny či niklu, když se najednou agent 006 zeptal: „Mohl bych toto ochutnat?“

Afani se nejdříve zdráhali, prezident Á však neváhal a nabídl hladovcům rovnou celý tác.

„Co to děláte, prezidente?“ Ptal se tajemník Bé.

„Nevidíš, že nabízím zákusky?“ odpověděl otázkou Á a přitom se zašklebil tak, jak se šklebíval, když měl něco za zubem nebo za lubem. V této situaci tajemník Bé naprosto správně odhadl, že má prezident něco za lubem. Proto ho vzal kousek stranou a chtěl znát jeho plán.

„Jak prosté,“ začal Á, „ty zákusky jsou s trestí...whiskeyovou...opijeme ty jejich agenty, a pak se tu půjdeme porozhlédnout.“

Na prezidentův povel byl agentům donesen ještě jeden tác zákusků. Zhruba po sto dvaceti osmi vteřinách už 006 ani 008 neměli plnou kontrolu nad vlastní činností, oba dokonce velmi osobně přáli paní Há. Ta jim nyní připadala taková nějaká hezcí, červenější, více...více zaoblená...a údajně měla výfuk. Agenti předvedli ještě k pobavení všech přítomných šaškovské číslo s umělým nosem, po aplausu však padli na podlahu, zavřeli oči a mise Afanů mohla konečně začít.

Za nějakou tu chvíli přistáli Mumani na Afu. Hned po výstupu je překvapily dvě věci – hrozná zima a hluk, ze kterého některé rozbolelo tykadlo. I přes nepříznivé podmínky se Mumani obětovali, vzali své igelitové pytle posázené platinou a vyrazili do obytných domů. Cestou stavěli sněhuláky nebo hráli koulovanou, aby jim ten čas lépe utíkal.

„Já už mám svůj stroj plný. Už se mi sem nic nevejde,“ stěžoval si pan Fifí, jehož kosmostroj byl skoro celý naplněný kávou. Přestože Fifí tento nápoj nenáviděl, řídil se vždy heslem „co je zadarmo, to si vezmi“. No a první dům, kam vkročil, byl dům paní Há, která byla známá svou závislostí na kafi.

Po nějaké době se i ostatní začali vracet ke svým kosmostrojům s plnými taškami nejrůznějších věcí. Dá se říct, že na Afu nenechali skoro nic; vše, co bylo možné, si s sebou odnesli. Nyní byly kosmostroje naplněné až k prasknutí (však dva stroje také praskly, a nebyť dobrého lepidla, které bylo součástí povinné výbavy, pravděpodobně by z Afa nikdy nevzlétly) a vrchní tedy mohl s radostí v hlase zavelet k odletu.

„Tak honem, podejte mi to. Tiše, ať ty dva nevzbudíme,“ křičel prezident Á. Afani zatím utvořili řadu a systematicky plnili všechny kosmolodě niklem, platinou, doutníky a voňavkami. Byla to těžká práce; Afani se takto vlastníma rukama snad ještě nenadřeli, ale co by pro bohatství neudělali. Sem tam byl někdo napaden létajícím hadem, ale holt s nějakými ztrátami se počítat muselo.

„Málem bychom zapomněli na Velkou Otázku,“ lekla se občanka Dé, když už všichni byli připraveni ke startu. Na její povel všichni vylezli z kosmolodí a rozběhli se po Měsíci hledat odpověď.

„Je to stará žárovka,“ pronesl prezident Á památnou větu, když našel skleněnou vitrínu uprostřed náměstí.

„A jak se tak dívám, za chvíli praskne. Měli bychom odsud rychle vypadnout, než to tóčo začne,“ radil tajemník Bé.

Každý už nyní věděl Velkou Odpověď, každý už měl nakradeno minimálně na dva dny, každý byl spokojený, jelikož spatřil Měsíc Mu. Spokojeně tedy sedli do kosmolodí a vyrazili zpět na planetu.

Zhruba v polovině cesty uviděl prezident Á velké fialové světlo. I když už zažil ledascos, toto mu přišlo opravdu divné. Pomocí systému teček a čárek vyřukal do jistého přístroje text, který rozeslal do všech kosmolodí. Záhy dostal odpověď, že nemá halucinace z těch pruhovaných hub, které našel na Mu a okamžitě snědl, ale že ostatní Afané vidí to divné světlo taky.

Vrchní se po dlouhé době podíval před sebe a obraz, který tam uzřel, ho zcela úplně vyvedl z míry. Hned vzal do ruky mikrofon, vyhodil z kosmostroje anténu a snažil se zavolat ostatním: „Mayday, mayday. Bliká to tu přede mnou. Stop. Je tu asi dvacet devět kosmolodí. Stop. Afani se asi vrací. Stop. To bude průšvih. Stop.“

Ani to vrchní nestihl dořít a celý jeho kosmostroj byl obklopen Afany. Vrchní se tedy snažil alespoň zakrýt nakradené věci. Nic se nedalo dělat. Už bylo pozdě. Paní Há poznala na centimetry daleko svoji kávu a hned, jak se přiblížila k Fifiho kosmostroji ucítila onu jemnou aromatickou vůni, která se v podobě kouře plazila až k jejímu čenichu.

„Ti loupežníci, zloději, ukadnoutivšehoschopnivi, barbaři, burani, rabovači,...“ nadávala paní Há. To si ovšem bohužel neuvědomila, že se za ní v její kosmolodí leskne platina a že zrovna ve svém ctěném zobáčku drží tři doutníky pana Fifiho.

Těžko říct, jak se to všechno semlelo. Bylo to rychlé a nepřehledné. Jestli ale čekáte nějakou velkou bitvu, tak to jste na omylu. Zrovna když už se mělo začít bojovat, ozvalo se jedno hlasité buchchchch a v celém prostoru se rozlila zeleno zelená tma. Toto nikdo nečekal. Každý zbaběle zatahl za nějakou páčku a zdrhl, kam nejdál jen mohl.

Paní Há by se velice ráda zabalila do kožešin a popíjela kávu. Místo toho seděla na Měsíci Mu na nějakém nepohodlném sedátku z platiny, na sobě měla jen jakousi bikinu, kterou našla v paláci, pomalu popíjela odporný koktejl a nadávala. Dnes by jí snad i padání sněhových vloček přivádělo k extázi, protože na Mu neuvěřitelně sálala nová zářivka.

Všichni Afani k jejich velké nelibosti po bitvě opět přistáli na Měsíci Mu. První, co museli zajistit, byla výměna žárovky za zářivku. To ovšem nebylo jednoduché, jelikož nikdo neprošel ani zvláštním ani obyčejným školením. Museli se tedy spoléhat na vlastní schopnosti, a to nemohlo dobře dopadnout. Po nějakém tom roce se jim přece jen podařilo vyšroubovat prasklou žárovku a nahradit ji za úspornou zářivku. Nikdo však netušil, že záleží na těch číslech, které jsou napsány na obale zářivky pod výrobcem a vedle písmene V. Zkrátka, i když se měla použít zářivka 4180 V, Afani tam našroubovali zářivku 88888 V. Nyní nikdo nemohl chodit bez zářivkových brýlí a nutno podotknout, že už ani 400 VU faktor nestačil. Kromě nadměrného světla se všichni též nadměrně potili, jelikož i zde platil fyzikální zákon *čím víc světla, tím víc zápachu a čím víc smradu, tím víc světla.*

Pan Fifi mrzl. A kdyby se nenaučil pít kafe a nenašel jistou lahvičku s pochybným obsahem, jistě by umrzl. Už věděl, co by vyplnil do dotazníku, kdyby se ho někdo zeptal na neoblíbenou barvu. Bílá. Jednoznačně bílá.

Na každém správném Měsíci by měla být spousta prachu, sem tam nějaký ten šutr, minimálně jedna stopa od velkých bot (od padesátky výš) a vlaječka.

Toto všechno byste na Měsíci Mu našli. Ovšem bylo tam ještě něco navíc. Například tam žili obyvatelé. Obyvatelé, kteří si pořád na něco stěžovali a kteří dennodenně shlíželi na planetku, která bývala kdysi jejich domovem a na které se nyní roztahovali ty stvůřičky s ocasem, tykadlem a kopytem.

Veronika BORKOVÁ

Je známo, že za několika hvězdami, pěti meteory a třemi velkými černými blíže nepopsatelnými objekty, bývala od pradávna planetka Žet. Pravda, moc velká ta placka nebyla. Vlezl se na ni akorát dům, velká garáž, zahrada a skleník. Nic víc, nic míň. Na celé planetce už od nepaměti vládl monarcha. V kronikách nejsou zaznamenány žádné nepokoje, revoluce či války; bylo to pravděpodobně proto, že tu od samotného vzniku bydlel vždy jen jeden obyvatel.

Pan Aá, monarcha Žet'ácký, opět stál ve skleníku, kde pěstoval okurky. Trávil zde většinu dne; celých osmadvacet hodin. Za tu dobu tam už vystál důlek. A ne jeden. Prakticky celá cesta ve skleníku byla hrbolatá. Každé ráno Aá fotil své okurky a poměřoval, která je hezčí. Poté si své okurčičky náležitě hýčkal a staral se o ně. Pomocí systému zrcadel jim nakláněl každou hodinu světlo, každý týden jim zastříhoval trichomy, pomocí speciálních dřevěných tyček je upevňoval, aby rostly rovně a jedinečnými zelenými „temperkama“ je dobarvoval.

Najednou něco zapískalo, zazvonilo a zachrčelo.

„Co zas kdo po mně chce?“ Rozčiloval se pan Aá a neochotně se rozešel k podivnému přístroji, který stál v rohu skleníku. Ze stroje začala téct hustá červená kapalina a dokonce zasyčela pára.

„Hmmm, to bude nějaké zvláštní oznámení z jiné planetky,“ zabručel Aá a po chvíli vytáhl z mašiny zlatou obálku. Rychle ji roztrhl a nahlas si sám pro sebe přečetl vložený dopis.

„Meziplanetární svaz okurkových pěstitelů vyhlašuje soutěž o nejlepší okurku. Termín konání soutěže byl stanoven na 43. 13. tohoto roku. Místo konání na Hlavním náměstí na Planetce Hu. Okurky bude hodnotit tříčlenná porota. Prosíme, potvrďte svoji účast. Na všechny okurky se moc těšíme. Členové meziplanetárního svazu okurkových pěstitelů.“

Hned, jak Aá dočetl dopis, okamžitě naťukal do stroje kladnou odpověď. Stroj nejdřív dělal, že usnul a nechtěl zprávu doručit, ale hned, jak byl řádně nakopnut, vzpamatoval se a ukázal na displeji „zpráva doručena“, a to hned v deseti jazycích. S tímto výsledkem byl Aá spokojen. Teď ho čekala náročnější práce. Vybrat jednu okurku, která pojede na soutěž. Znovu a znovu si prohlížel nespočetné množství fotek, stále obcházel a pozoroval své okurky. Pak najednou zahlédl skvost. Ještě jednou se podíval za velkou okurku a srdce mu zaplesalo. Ano, přesně takovou hledal. Tato byla naprosto jedinečná. Hubená, vysoká, dokonale zelená. Úplně přesně taková, jakou viděl minulý měsíc na obálce nejprestižnějšího okurkového časopisu. Naprosto ideální. Rychle tuto okurku přenesl ke kraji a okamžitě k ní nahnul světlo.

„Ty mi vyděláš majlant, holčičko. Bože, ta krása. Jsem beze slov. Teď si tě ten týden budu tak hýčkat. Budeš nejkrásnější okurka, zlatičko. Ještě dlouho se o tobě bude mluvit. A možná...možná...ale to asi ne...ale co kdyby...třeba budeš v časopise Moje Zelené Strašidlo,“ poskakoval přešťastný Aá kolem svého nového objevu. Okurka se povytáhla, aby vypadala ještě hubenější a pohodila „hlavou“ (pozn.aut. víte, co je trapas? Když někdo neví, kde má okurka hlavu. Pro ty z vás, kteří se teďka červenají, protože opravdu, ale opravdu nic neví o anatomii okurky, tak těm maličko pomůžu. Hlava okurky je vrchní část této zeleniny.)

Nastal den D (pozn.aut. byla deděle – poslední den týdne). Pan Aá, už celý natěšený, se na sebe znovu a znovu koukal do zrcadla.

„Vlasy dobré, knírek drží,“ brumlal si pro sebe. Upravil si ještě košili, narovnal motýlka a vážku, zastrčil břicho, našpulil pusu, poslední pohled na sebe, a pak zrcadlo osamělo.

„Dobré ráno, zlatíčko! Jak se vyspínkala moje okurčička?“ ptal se ve skleníku Aá. A pak...

Pak...

Pak ji zřel. Krásu, jakou ještě nikdy neviděl. Byla tak úchvatná, nedotknutelná.

„Bože, ty jsi nádherná,“ vydechl úžasem pan Aá, „a ty šaty od Prioru...tak jemné, hedvábné a černé...černé jak nejtemnější poledne.“

Nějakou dobu na ni ještě zíral s otevřenými ústy (pozn. aut. v této chvíli jste mohli spočítat, že má nespočetné množství kazů, a to převážně na levé horní desítce. Mohli jste si také všimnout plomb, které se mu leskly tak mocně, že si troufám tvrdit, že kdyby ústředna vypnula proud, mohl by si bez jakýchkoli větších problémů svítit na cestu. Stačilo by se jen zasmát a vyslovit nahlas své jméno). Pak ústa pomalu zavřel a polkl. A pak si na něco vzpomněl. Uhodil se do čela, na chvíli odběhl, a poté se vrátil spolu s velkým vozíkem, který táhl za sebou.

„Já zlatíčko úplně zapomněl na líčení. Ale ne nalíčit sebe, ale tebe, broučku. To ještě musíme stihnout,“ lamentoval Aá a z vozíčku vytahoval jednu tubu za druhou.

„Tak make-up dáme tento. Ano, ano...ne nadarmo se říká: Mix Factor – make-up maskérů okurkových hvězd. Rtíčky...ano, dokonalá neslíbatelná rtěnka, odstín 104, perfektní. No, ale ještě něco by to chtělo...na co je tato tuba? Řasenka, po které objem řas nebude dvojnásobný, ale pětinasobný? Tak to hnedka musíme vyzkoušet.“

Ted' už vše bylo připravené k odjezdu, pardon odletu. Aá otevřel garáž a vytáhl z ní srolované něco. To něco rozmotal, dal na to barový stolek, dvě staré ručně vyřezávané almaly, slunečník, lehátko, slamák a speciální 4D brýle. (Pozn. aut. to něco byla stará plachta, která měla připomínat a nahrazovat koberec.) Pak vzal okurku a stoupl si s ní doprostřed plachty. Důležitě se narovnal, pronesl zaříkávadlo a ...a...nic. Tak ještě jednou.

„Plachta se plachtí ve vzduchu,

Nechť ji pohání plyny z mého břuchu.

Ať se ten krám vznese, humbalá, humbalá,

Ať nás na Planetku Hu donese, humbalá, humbalá.“

(pozn. aut. v tomto zaříkávadle si prosím všimněte absolutního rýmu na konci třetího a čtvrtého řádku, který později definoval, podle tohoto příkladu, velikán Jára Cimrman.)

„Ta herka jedna stará plesnivá,“ nadával pan Aá a přitom do plachty bušil tak silně, až z ní, kromě prachu, začali vylétávat všemožné mušky, moli, netopýři a skřivani. Aá ještě chvíli lamentoval, avšak nic to nebylo platné. Chtě nechtě, musel přistoupit k plánu B. Odešel proto do garáže a přinesl z ní obrovskou krabici nafukovacích balónek. Každý balónek nafoukl, a poté přivázal všechny khaki balónky k levému hornímu rohu, balónky v olivové barvě k levému dolnímu rohu, všechny v zelené jarní k pravému hornímu rohu a tmavě zelené balónky již podle logiky doprava dolů. Jak bylo vše hotovo, rychle naskočil Aá i s okurkou na plachtu, která se pomalu začala vznášet. (pozn. aut. a to bez jakýchkoli zaříkávadel a jakéhokoli barevného odstínu magie.)

Pluli tiše v oranžovém prostoru. Pan Aá řídil a zatím se vyhnul každé překážce, kterou si na něj nastražila záludná cesta. Letěli zhruba osm světelných milisekund a Aá už zahlédl první vysoké radary Planetky Hu, které měřily rychlost vzdušných dopravních prostředků. Možná také proto prudce zrychlil (pozn. aut. zrychlil z 105063 mm/h na 105066 mm/h), až mu někde do toho oranžového prostoru spadla jedna stará ručně vyřezávaná almara. Pana Aá nenapadlo nic rozumnějšího než to, že zanažoval. Nic se ale nedalo dělat, muselo se plout dál. Když už byl dostatečně blízko k Planetce Hu, začal hledat místo na parkování.

Pan Aá nervózně seděl na sedadle hned za porotci, kteří se mačkali na třech židlích za neprůstřelným a protivýbuchovým sklem. Okurky soutěžily jen čtyři, a podle Aá ta jeho byla jasná favoritka.

Soutěž začala. Všichni kromě okurek a porotců byli vykázáni ven. Prý je soutěž tajná a anonymní. A podle lokálních novin, které už minulý týden zveřejnily výsledky s konečnou platností, je údajně také předem rozhodnutá.

Trvalo to celé dvě minuty. Nesnesitelné dvě minuty a bylo vše rozhodnuto. Trvalo celé čtyři hodiny, než administrativní pracovníci napsali diplomy a než si jediný porotce hermafroditického pohlaví došlo koupit do bufetu místní specialitu pojmenovanou po prvním králi – Unnunanovo oranžové příliš brzký sběr.

Konečně výsledky. Pan Aá se snažil zamaskovat svoji nervozitu posíláním polibků všem porotcům. Zazněla slavnostní famfára (pozn. aut. byla zahraná na elektrické dudy a dvacetistrunné ukulele).

„Nebudeme to zbytečně prodlužovat,“ přerušil famfáru porotcův hlas, „ještě jsem dneska nekreslil lihovinou, pardon, lihovou tužkou. Takže... na prvním místě se umístila okurka xoxox, jejíž majitel je pan Piškvorka z Hrací Planety. Druhé místo získává okurka Červená, kterou vypěstoval pan Hnědý z Modré Planetky. Třetí místo patří okurce Chachové, jejíž majitel, pan Waltz, pochází z Tangové planetky. Další místa nevyhlašujeme.“

Tak dopadly výsledky. Tak skončila jedna velká naděje. Pan Aá se musel posadit. Před očima se mu objevila spousta takových těch barevných koleček, obdélníčků a trojúhelníčků, které obyčejně značí nevolnost. Jak to, že jeho svěřenkyň nevyhrála? Byla přece jasně nejkrásnější. Tohle si přece nemůže nechat líbit.

„Vy...vy...sadisti, masochisti, rasisti, basisti...“ vykřikoval Aá k porotcům všechna cizí slova, která znal, „moje okurka je nejlepší, vždyť se na ni podívejte. Tyhle ochechule se jí vůbec nemůžou rovnat.“

„No jo, ta vaše okurka byla opravdu to nejlepší, co nás potkalo...v závorce ironie,“ odvětila jedna porotkyně a vyplivla nějaký černý kousek.

„Vy si opravdu myslíte, že by ta vaše okurka mohla vyhrát?“ Ptalo se hermafroditní porotce a po dramatické pauze pokračovalo, „Tak ji ochutnejte... v závorce bez ironie.“

„O...o...o co? Ochutnat?“ koktal Aá a pak zřel okurku...teda spíš už jen půl okurky, druhá zmizela neznámo kam. Panu Aá to rychle páliło. Mohou zde být pouze dvě logická vysvětlení vzniklé situace. Buď ti tři šašci, kteří před ním stáli, jsou nějakí mágové a kouzelníci nebo půlku jeho drahé okurky prostě a jednoduše sežrali.

„Byla to, milý pane, soutěž o nejlepší okurku, ne o nejkrásnější. Ta vaše sice hezká je, ale podívejte se, jakou má černou dužinu uvnitř. Vždyť nebyla vůbec požitelná. Ale dobře. Jestli ji sníte, můžeme uznat svoji chybu a trošku změnit výsledky,“ řekl porotce.

„No pravděpodobně ta barva od šatů trošku zapustila,“ omlouval se Aá a chystal se kousnout, poprvé ve svém životě, do něčeho, co sám vypěstoval. Chtělo to odvahy, ale udělal to. Kousl do ní. A pak to raději rychle vyplivl. Nedalo se nic dělat, porotci evidentně mluvili pravdu.

Pan Aá rychle přiběhl k parkovacímu místu, kde měla stát plachta. Našel tam bohužel jen plachtu, bez barového stolu, brýlí, slunečníku, lehátka, slamáku a almaryl. To mu ale nevadilo. Rychle ten krám rozbalil, řekl zaklínadlo a, ke svému vlastnímu údivu, se začal vznášet v oranžovém prostoru.

Pan Aá, monarcha Žeťácký, stál ve skleníku, kde pěstoval rajčata. Trávil zde většinu dne; celých osmadvacet hodin. Každé ráno si fotil svá rajčata a poměřoval, které je hezčí. Poté si své rajčátka náležitě hýčkal a staral se o ně. Pomocí systému zrcadel jim nakláněl každou

hodinu světlo, každý den je leštil hedvábným hadříkem, pomocí speciálních dřevěných tyček je upevňoval, aby rostly rovně a jedinečnými červenými „temperkama“ je dobarvoval.

KVĚTINA

Bohumír PROCHÁZKA

Uprostřed zahrady je tráva. Téměř uprostřed trávy je květina. Nevím, jak se jmenuje. Ví to žena, když to potřebuju vědět já, ženy se zeptám. Některé ženy někdy bývají užitečné. Květina je pěkná, rádi se na ni díváme. I některé ženy jsou pěkné. Pokud nemluví. Nebo – pokud mluví jen na dotaz. Rád se na ně dívám. Bohužel – která žena to vydrží?

Jednou moje žena sekala trávu. Když moje žena pracuje, nemluví. Rád se na ni dívám. Když nepracuje, to tady nebudeme rozebírat. Když moje žena sekala trávu, právě v tu chvíli, když něco řekla, zajela sekačkou ke stolu, na kterém teď píši. Zajela moc blízko, až k železné noze stolu. Ozval se nepatřičný zvuk a sekačka se zastavila. Když k rotujícímu noži přistrčíte železo, taková situace se stává.

Nebudu povídat o tom, co jsem ženě pověděl. Ani o tom, kolik oprava stála. Opravená sekačka už neměla ten pěkný zvuk, jaký mívala. Ale sekala. Uplynulo přesně tolik dní, kolik potřebuje tráva, aby vyrostla na sekání. Byl jsem na radě.

Prohlížel jsem si květinu, chystal sekačku a opakoval si, že nesmím ke květině moc blízko. Abych květinu neposekal, jako se posekala ta milá v té písničce. Sekal jsem si své dlouhé pruhy trávy, daleko lépe, než když seká žena. Ona dělá takové šmrnc – šmrnc. Naše manželství už trvá tak dlouho, že to nerozebíráme, jak blbě ona seká.

Já jsem si sekal své dlouhé praktické pruhy, občas se při tom zálibně podíval po květině a opakoval si, že nesmím ke květině moc blízko, abych ji neposekal jako v té písničce milá sama sebe. Žena doma pekla štrúdl. Zrovna, když můj dlouhý sekací pruh vedl podél stolu, díval jsem se na květinu a opakoval si, že až Ozval se nepatřičný zvuk a sekačka se zastavila. Nůž se střetl s železem.

Věděl jsem, co to znamená po stránce technické i lidské.

Ale protože jsem praktický člověk, našel jsem řešení. V dřevníku je nepotřebný velký batoh po babičce. Ušila si ho tenkrát na trávu pro králíky, že nůše ji na zádech mačká. Sekačku jsem složil, vešla se. Když jsem s batohem nastupoval na kolo, ohlédl jsem se na květinu. Poprvé měl jsem podivný pocit, že i ona se dívá. Vyčítavě. Vezl jsem sekačku a přemýšlel, jak přemluvit pana Kredvíka, aby všeho nechal a věnoval se jen mé sekačce. Bylo by to krásné, kdyby oprava byla dřív, než ženin štrúdl a příslušné její další konání. Přivezla by štrúdl a květinu by si obsekala sama.

Skoro se podařilo. Když jsem měl sekačku opravenou, ujeté všechny ty potřebné kilometry od pana Kredvíka, zbývalo na zahrádku už málo. V té chvíli se ukázalo, že sekačka je těžší než tráva. Praskl babiččin pravý popruh. Sekačka na zádech se rozhoupala, opsala okruh okolo mě. To moje kolo stále ještě jelo. Vypadalo to, že balanc vyrovnám. Nevyrovnal.

Vedle zahrádkové cesty je takový příkop s kopřivami, hned za ním drátěný plot, který má nahoře ostnatý drát. Tak tam jsem nebyl. Byl jsem v tom příkopě s těmi kopřivami a blátem, jak jsem se později přesvědčil. Byl jsem tam já, sekačka, kolo. Já jsem byl ten spodní a ještě poněkud obrácený. Hlavu obyčejně míváme nahoře.

Začal jsem šmátrat rukama, protože mne ty kopřivy pálily a radoval jsem se. Když pálí, tedy žiju. Jak jsem šmátral, v blízkosti oka nahmatl jsem cosi slizkého, mokrého. Bylo mi to

jasné. Mám propíchnuté oko. To slizké je vytekly sklivec. Připadalo mi zajímavé, že si 47 let po ukončení školní docházky pamatuji, že se to jmenuje sklivec.

Bylo však třeba řešit otázky praktičtější, neboť jsem stále byl v příkopě, na hlavě, na mně sekačka, ještě nevybalená z batohu, ale spravená. Kolo nad tím vším už bylo nepodstatné. Dobře si vzpomínám, že jsem volal: „Lidé dobří, zachraňte mne.“ Ale nebylo to slyšet nikde, protože jsem to volal do toho příkopu, co jsem byl hlavou dole a co byl ten vytekly sklivec. Pak jsem asi omdlel.

Pak to všechno začalo mít obvyklý průběh obvyklé záchranné akce. Sanitka, nemocnice, příslušné rentgeny, nejvíc hlavy, a tak. Když jsem si uvědomil jak je ta sestřička pěkná, došlo mi, že alespoň trochu vidím. Zavřel jsem jedno oko a viděl pořád. Druhé – a viděl taky. To si snad ani nezasloužím, že ty oči mám. Sestřička mi řekla, jak to bahno smrdělo, když mi myla hlavu, aby mne mohli prohlédnout.

Došlo mi. Nebyl to vytekly sklivec, ale hnusné černé bahno. Ale jak jsem ho mohl vidět, když jsem měl ty oči zalepené tím bahnem?

Nebudu líčit, co řekla žena, když zjistila posléze, že žiju a téměř celý. Ale musím povědět, že když žena trávu dosekala, ta květina tam skvěle zůstala. Byl pěkná, mlčenlivá. Ale kdyby se to o květinách dalo říct, jako by se na mne dívala, usmívala. Ale jestli to byl úsměv vyčítavý, pochvalný, nebo jiný, to teda nevím.

JENOM SEDMIKRÁSKU

Josef JINDRA

Má dobrá žena
často říká že
na hřbitov
se růže nosí
už jen pro hrobníka

Ted' raděj každé ráno
malou sedmikrásku
ať v chudých soustech života
si vychutnám
tvou lásku

Ted' raděj bodlák
v prasklé nádobě
než potom krásnou
růži na hrobě

O KVĚTINÁCH

Václav FRANC

ZAS ČEKÁM NA JARO

Zas čekám na jaro
ani nevím proč
Snad s první sněženkou
rozkvete každá sukně
a já se přes noc
stanu zahradníkem
hledajícím tu pravou
do vázy opuštěného
dva plus jedna

SASANKY

Pásly se u řeky
natřásaly bílé sukně
a již od ranních mrazíků
naslouchaly koncertům ptactva
Vyhlížely včely
aby se v páru mohly natřásat
na parketu jara...
Než protančí jediné střevíčky

PRAKTICKÁ LÁSKA

Kupoval své milé růže
chtěla puget pažitky
užitek z pažitky může
přinést lepší požitky
Za týden se vedl s jinou
bez pugetu, bez kytky
hlavně, že se k sobě vinou
strejda Břet'a do Jitky

RŮŽENA, KVĚTA A JIŘINA

Znal jsem slečnu Růženu
Nevzal si ji Karel za ženu
Měla ráda růže
Kdopak za to může
Že byla úplně bez věna
Tahleta slečna Růžena

Znal jsem pannu Květu
Možná že se pletu
Měla tváře jak libeček
Franta ji připravil o věneček
A nechal napospas světu
Už ne pannu Květu

Znal jsem nevěstu Jiřinu
Jako věno dostala peřinu
K peřině vázu na květiny
Brzy se těšila na křtiny
Dostala kytku od rodiny
Mám radost z nevěsty Jiřiny

CHVÁLA HLÍNY

Josef JINDRA

Moje žena je jako květina – k životu potřebuje zeminu, které já jsem vždycky říkal „hlína“. Čím je jí více, tím je žena spokojenější. Ale o kvalitu jde také! Snad i kdyby dostala diamantový náhrdelník, nikdy by se tak šťastně neusmívala, jako když přivezu fůrku hnoje. Alespoň si to myslím, ještě jsem jí žádné diamanty nedal.

Zeminu potřebuje mít na příslušné ploše od několika centimetrů čtverečných květináče do několika arů zahrádky. Všechno osází květinami nebo zeleninou, a to velice důkladně. Třebaže už opravdu pro samé rostliny není kam šlápnout, stejně vždycky z návštěv u různých známých domů přinášíme několik sazeniček čehosi, co jim tam nejde nebo zase jde až moc dobře.

Ovšem zas tak sama na tu práci není, v tom si umí poradit. Dobře ví, jak trpím, když udělá nakřivo záhon, cikcak řádek sazenic či nedobře zaryje drn.

Když jsme se v šedesátých letech usídlili v paneláku a já spoustu času setrval v garáži pod autem, obratně mě inspirovala ke vstupu do tvořícího se zahrádkářského spolku, abychom se těšili z dvakrát obrácené jíloviny z hlubokého výkopu městské kanalizace a navíc s hrozbou okamžité výpovědi při eventuální poruše na systému. Ovšem zahrádka těsně u města, pár kroků pěšky, to bylo terno skoro neskutečné v době, kdy půda byla přísně chráněna a předurčena jen pro zemědělskou velkovýrobu nebo ke stavbě kapacit pro armádu.

„Jen jednou mi to zřeješ a pak už si všechno budu dělat sama!“

Byl to samozřejmě trik. Zúrodňovali jsme spolu tu čtyřarovou plahotu snad deset let, než to k něčemu vypadlo. A přitom to rytí nebylo tou nejnáročnější a nejhroznější prací. Zvykal jsem ruce na hlínu. Kdesi ve struktuře toho jílu přes časté přehazování a vybírání byla skryta semínka odolných bodláků, šťovíků, svízele, žabince pět'ouru, lebedy a co já vím ještě, spolu se šlahounky pýru, kopřiv, bršlice a svlačce a pro zpestření všeho sem z vedlejšího špatně ošetřovaného družstevního pole vítr každoročně přivál pampelišky, celá mračna pampelišek. Bylo to nekonečné a já stále nechápal, kde se to bere. Aplikovat chemii, s čímž bych si lehce věděl rady, se nesmělo, protože už od začátku se muselo něco ekologicky vypěstovat.

Karel Čapek si zahradničil docela pohodlně v čisté, téměř úřednické kombinéze (viděl jsem to na starých filmových záběrech) snad pro odívání návštěvám či pro lahodu svého redaktorského pera. Zatímco já v zašíváných laclích a vkleče poslouchal hovory a rady kolemjdoucích známých ve vycházkových oblecích, že i jejich dědeček takhle vybíral pejřavku.

Postupem času jsem se docela sám propracoval k několika elegantnějším strategiím zpracování a zúrodnění zaplevelené jíloviny, ale na ty doby, kdy se vkleče zúčastňovala i žena, vzpomínám docela rád. Takové ty mladé ženské tvary, esteticky prohnuté, tak ty se už teď na našem pozemku bohužel nevyskytují. Ledaže by v sexy tričku přišla pracovat vnučka, ale to je pravděpodobnost nulová.

Plocha zahrádky byla vždy využita na sto procent a žena dbala na to, aby všechna zelenina pro kuchyň byla z naší produkce. Zásobovali jsme i příbuzné, a dokonce kolem 80 kilogramů nadbytečných bobulovin jsme ročně poskytovali výkupu. Tenkrát se tomu říkalo „potravinářský program aneb každý drobným zemědělcem.“

Šetrnost ve využití plochy v ženě zůstala zakódována i později kolem rodinného domku. Tak například jednou jsem odklidil hromadu písku, abych tam mohl složit cihly. Šel jsem si do kůlny pro hrábě, abych plochu urovnal, ale s hráběmi v ruce jsem jen zíral: na uvolněné ploše po písku už trůnily tři čerstvě zasazené a dokonce zalité sazenice cuket. Takhle rychle umí moje žena využít volný prostor!

Můj počáteční odpor ke „hlíně“ se postupně změnil na vztah jiný a s lecčím si kolem ní vím rady a někdy i rady dávám. To, co jsem dřív neuznával, dnes chválím. Prostě „hlína“ dozrála na „zeminu“. Naopak narezlé plochy pod autem jsou mi teď cizí až odporné, ač jsem je kdysi s vytrvalostí a skoro s láskou ošetřoval.

Zato ruce umazané od kompostu docela voní.

FOTKY Z PRÁZDNIN

Václav FRANC

Červený maják lampy, zavěšené u nízkého stropu, byl uvězněn v zaprášeném krytu. Přesto se stal jediným bodem nebojícím se postavit tmě, až dosud, rukou monarchy, vládnoucí kousku světla ohraničenému čtyřmi stěnami, které se ani za denního světla, nadosmrtně zapovězené, v miniaturní kobce, nemohly pokochat pohledem na svoji bělobu.

Tmavá místnost měla daleko do komfortu hvězdičkových hotelů, ale i přes skromnost ukrývala kouzla a čáry ožívající v přítomnosti dvou chlapeckých plamínek, s přibývajícím délkou pobytu v nehostinné krajině nacházející pevnější půdu pod nohama. Zvětšovací přístroj, tyčící se v rohu místnosti, ztrácel strašidelný výraz, aby za pár okamžiků sejmul oponu tmy z misek patřících živé vodě vývojky a ustalovače. Na světelný signál čekaly hbité prsty, až dosud poslepu přetáčející pás šestatřiceti okének. Čarování mohlo začít.

Chlapec sondoval očima každé místečko filmového záznamu, aby jej překreslil na bílou plochu papíru nechávajícího se nekonečně přemlouvat v náruči vývojky, než začal odhalovat tajemství. Papír ohraničený rámem 9 x 13 zatoužil jako přelétavý motýl po neznámé, chutnější šťávě. Mávl křídly, aby přistál v rybníku ustalovače. Snad se zahleděl do štíhlé krásky v bikinkách či zapustil hlouběji kořeny, že se již ne zcela bílému papíru, bojícímu se tmy, nechtělo ven z vlnek uspávajících odstíny černé a bílé na věky věků, aby mohl vyprávět potomkům báje nenávratného mládí. Ať držoval, jak držoval, usadil se nakonec v čisté vodě umyvadla, nemajícího nic společného s chemickými stokami, v jejichž korytech se dějí kouzla průmyslu, ale zároveň v nich zaznívá umíráček všemu živému.

V průzračné tekutině se zabydlel tak, že trpělivě čekal jako pacient v čekárně na kamarády procházejícími stejnými lázněmi jako on sám. Ve vlnách plavala umělecká díla, více či méně zdařilá, překrývající se, strkající se jako lidé cestou do práce v městské dopravě. Písečná pláž přijímala první návštěvníky s kapajícími šosy. Rozvalili se kolem vodní nádrže a čekali na sluníčko vysávající vodu, aby se krabatili v úpalové křeči, čekající na ruku zachránce. Jedině ten dokáže dát umělé dýchání, srovnat pokřivená tělíčka a vrátit zpět do života, aby po ulicích alb mohli korzovat a rozdávat radost.

Němé svědectví o prázdninové sobotě, o dni zasvěceném páru hříbat nespoutaně pobíhajících po horských stráních a křivolakých stezkách, vedoucích pod okna Krakonošova příbytku, defilovalo před mladým čarodějem. Na sedm západů uzamčená ústa opětovala úsměv rozzářeného obličej dívky v riflích a v tričku s nápisem UNIVERSITY OXFORD, zvedajícím se s každým nádechem bublající nespoutané lávy, dávající směr zvědavým pohledům.

Vnímal stejně jako onu sobotu každý útes těla. Toužil po kouzlu zhmotnění postavy z černobílé kopie, aby navždycky uvízla v jeho rozevírající se náruči, stejně jako na vyhlídce, kde mu vítr lezl do zelí, pohráváje si s dlouhými vlasy. Magnetofonový záznam paměti vypovídal:

„Když jsem byla malá, strašně jsem se bála výšek, ale teď už se nebojím. S tebou se nebojím ničeho!“

Při představě, že jej vidí rodiče, se zachvěl. Ještě štěstí, že táta s mámou tráví večer u rozpáleného praskajícího ohně na chalupě známých. Seznámili se, když nedohlédl přes kraj stolní desky, ani když se vytáhl na špičky. Jenže dnes, nebojácné sny proměnil ve skutečnost. Má děvče. Kochal se pohledem na černobílé obdélníčky. Těšil se, až společně zalistují ve vzpomínkách, připomenou věty znějící těsně před tím, než fotoaparát zastavil na zlomek času koloběh života. Když se nasýtil pohledem na rozkvetlou louku posetou zářícími skvosty, zavřel vtíravý pach do stěn temné komory a vydal se na opuštěný dvorek, aby obdařil ošálené plíce polibkem čerstvého půlnočního vzduchu. Klenba nebe, osázená milióny hvězd a hvězdiček, našitých na tmavou oblohu horkou jehlou tak nešikovně, že co chvíli se mohly ukrotit jako knoflík u košile, sestupovala na dvorek. Přál si, aby jeden žlutý terč padal k zemi, neboť by měl nárok na přání, na přiblížení milované bytosti, uzavřené rodiči za pozdní sobotní návrat.

Půlnoční rozjímaní porušily páry nohou, bezostyšně tepající do čtvercové dlažby chodníku. Přikrčil se za keřem, nahánějícím v houstnoucí tmě hrůzu. Záviděl dvojici zahledené do společného světa, o to víc, trýznivěji, když vzpomněl na dívku svého srdce, jejíž slzy jistojistě sáknou do květovaného polštáře, protože se nemohou dívat do vytouženého obličej, přihřívát city v jeho dlaních.

V šeru rozpoznával blížící se dvojici. Viděl sebe a ji. Cítil šimrající parfém, dvě mrkající kaluže a rozesmátý transparent od ucha k uchu... docela blizoučko, stačilo jen pár kroků. Na dívčím rameni spočinula ruka. Nepatřila jemu. Přitahovala křehké stvoření blíž a blíž k sobě. Docela neznámá odporná pracka.

Očima vyprovodil milence na roh ulice. Obrátil se pro pomoc na hvězdnou látku pošitou třpytícími se flitry. Mezi lesklým závojem mlhoviny rozeznával její obličej, ale parfém neměl čarovnou moc, modré kaluže se zašpinily od prachu ulice a podvečerního deště, rozesmátý transparent hlásal předvolební hesla jepičího života.

Panovala příjemná noc, nezvykle teplá na pokročilou dobu prázdnin, ale on pospíchal zpátky do komory. Rozezlen scénou řádl jako pominutý. Na běsnění doplatily fotky z prázdnin. Před pár minutami nejkrásnější obrázky na světě, které za oněch 150 let objevu převratného vynálezu oko fotoaparátu zachytilo. Kousky z unikátních záběrů zůstalo poseto celé bojiště, jako by pěšáci nesli vinu za rozmary králů.